

д-ръ Данило Медаковичъ, издатель и редакторъ на сръбскитѣ в. в. „Српски Дневник“ и „Седмица“. Той взелъ на свое име разрешение за издаване на в. „Българска Дневница“, ходатайствувалъ за отлагане внасянето на гаранцията отъ 2500 фр., дори поелъ върху себе си издаването на вестника при условие: Медаковичъ ще издържа вестника 6 месеца; ако презъ това време се събератъ достатъчно абонати, една частъ отъ печалбитѣ ще се даде на редактора. Въ противенъ случай изданието ще спре въ края на годината.¹⁾

Въ поддръжката, която Медаковичъ и други сърби дали на Раковски, проф. Шишмановъ вижда причината да попадне Раковски „подъ влиянието на една нова политическа идея: споразумението съ Сърбия“.²⁾

Най-сетне, следъ голѣми мѣжнотии, мечтата на Раковски се реализирала. Пробниятъ брой отъ „Българска Дневница“ излъзълъ на 4 априлъ 1857 година. Въ него се изказватъ предположения за вѣроятни голѣми събития въ граничитѣ на България държави, описватъ се злоупотрѣбления на гръцкото духовенство и на турски органи и др. Както въ пробния, така и въ редовнитѣ броеве на „Българска Дневница“ не се срѣща никѣде името на Раковски, а навсѣкѣде стои „издава, урѣжда и отговаря Дан. Медаковичъ“. Въ сѣщностъ редакторъ, душа на вестника, е билъ Раковски.

„Българска Дневница“ се появила на 26 юний 1857 г., излиза седмично стр. 4, форм. 2^о. Абонаментъ: за година 2 царски жълтици. Въ навечерието на подписването на Парижкия миръ, султанъ Абдулъ Меджидъ обещалъ съ Хати-Хумаюна (16 февруарий 1856 г.) реформи, духовни и народностни права на християнитѣ. Раковски именно си поставилъ за целъ да работи за прилагането на този проектъ, който билъ изгоденъ за гарантиране религиозни и народностни свободи на българското племе. „Българска Дневница“, макаръ и първи вестникъ, който се изказва смѣло по голѣмитѣ въпроси за църковни и граждански свободи, който критикува остро турската администрация, щади личността на султана. Причинитѣ за това се излагатъ въ предговора на първия брой:

„Аустрия, въ коя земя тойзи листъ ся издава, живѣе въ приятелство съ Турско. Тако ни то мислими ни то намъ е свободно на Султана како господаря да нападами. Ми щѣмъ открива пороци и престѣпления на управители било духовни или свѣтски; а най-паче листъ нашъ имащѣ тойзи задатѣкъ, да народъ добие правдѣ гражданскѣ, държавнѣ, църковнѣ, и народнѣ свѣсть; казиваючи му начинѣ чрезъ

¹⁾ Писмо до Денкоглу отъ 1857 г. (Вж. С. С. Бобчевъ: Раковски като публицистъ, Сб. Б. А. Н., кн. IX, стр. 19.)

²⁾ Проф. Шишмановъ: Раковски като политикъ, Сб. Ак. Н. кн. IX, стр. 10.